

VI KEELAND

Davetiye

Çeviren
Gizem Toy

1

Stella

“Bunu yapamam...” Mermer merdivenin ortasında durdum.

Birkaç adım önümdeki Fisher da durdu, ardından yanıma indi. “Tabii ki yapabilirsin. Altıncı sınıfta en sevdiğin başbakan hakkında sunum yapmak zorunda kaldığın günü hatırlıyor musun? Nasıl da gergindin. Ezberlediğin her şeyi unutacağını ve herkesin gözü üzerindeyken orada öylece kalakalacağını düşünüyordun.”

“Ee, ne olmuş o güne?”

“İşte, bu da çok farklı sayılmaz. O günün üstesinden geldin, değil mi?”

Fisher aklını kaçırmıştı. “O gün korktuğum şey *başıma geldi*. Tahtanın önündeydim ve terlemeye başlamıştım. Yazdığım tek bir kelimeyi bile hatırlayamamıştım. Sınıftaki herkes gözlerini bana dikmişti ve sonra *sen* de beni soru yağmuruna tutmaya başlamıştın.”

Fisher başıyla onayladı. “Aynen öyle oldu. En büyük korkun gerçekleşti ve ölmedin! Aslına bakarsan hayatının en iyi günüydü.”

Başımı iki yana salladım, afallamıştım. “Nasıl yani?”

“Aynı sınıftaki ilk günümüzdü. Diğerleri gibi sinir bozucu bir kız olduğunu sanmıştım ama o gün okuldan sonra, sunumunu yapmaya çalışırken sana sataştığım için canıma okudun. Bu sa-

yede diğer kızlar gibi *olmadığını* anladım. Ve tam da o gün, sıkı dost olacağımıza karar verdim.”

Başımı iki yana salladım. “O yıl seninle konuşmadım bile.”

Fisher omuz silkti. “Doğru ama sonraki yıl kalbini kazanmadım mı? Ve şu anda kendini iki dakika öncesine göre daha sakin hissetmiyor musun?”

İç geçirdim. “Galiba öyle.”

Smokinli kolunu uzattı. “İçeri girelim mi?”

Yutkundum. Yapmak üzere olduğumuz şeyden ne kadar korksam da kütüphanenin düğün sebebiyle nasıl süslendiğini görmek için sabırsızlanıyordum. Bu merdivenlerde oturup önümden geçen insanların yaşamlarını merak ederek saatler geçirmiştım.

Fisher kolunu uzatmış sabırla beklerken bir dakika daha düşündüm. Sonunda yüksek sesle iç çekerek koluna girdim. “Hapsi boylarsak ikimizin kefalet parasını da sen karşılamak zorundasın. Beş kuruşum yok.”

Film yıldızı gülümsemesini takındı. “Anlaştık.”

New York Halk Kütüphanesi’nin kapılarına doğru basamakları çıktığımız sırada, buraya gelirken Uber’de konuştuğumuz tüm detayları gözden geçirdim. Bu akşam için isimlerimiz Evelyn Whitley ve Maximilian Reynard’dı. Max emlak işindeydi – ailesi Reynard Gayrimenkul’ün sahibiydi – ben de Wharton’da İşletme yüksek lisansı yaptıktan sonra şehre yeni taşınmıştım. İkimiz de Yukarı Doğu Yakası’nda yaşıyorduk – en azından bu kısım doğrudu.

Yüksek giriş kapılarının önünde beyaz eldiven giymiş, üniformalı iki garson dikiliyordu. Birinin elinde şampanya kadehleriyle dolu bir tepsi, diğerindeyse bir sekreterlik vardı. Bacaklarım bir şekilde yürümeye devam etse de kalbim göğsümden fırlayıp ters yöne kaçmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum.

“İyi akşamlar.” Elinde sekreterlik olan garson başıyla selam verdi. “İsimlerinizi alabilir miyim, lütfen?”

Fisher yalanlarla dolu olacak gecenin ilk yalanını söylerken gözünü bile kırpmadı.

Kulağında kulaklık olduğunu fark ettiğim adam listeyi gözden geçirdi ve başını sallayarak onayladı. Girmemizi işaret ederek elini uzatırken diğer garson da ikimize birer kadeh şampanyaya uzattı. “Hoş geldiniz, tören büyük salonda olacak. Gelinin oturacağı yer solunuzda kalıyor.”

“Teşekkür ederiz,” dedi Fisher. Duyma mesafesinden çıkar çıkmaz bana doğru eğildi, “Gördün mü? Çocuk oyuncaydı.” Şampanyasını yudumladı. “Mmm, bu mükemmel.”

Nasıl bu kadar sakin olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Beni bu çılgınlığa nasıl ikna ettiği konusunda da öyle. İki ay önce işten eve geldiğimde Fisher’ı buzdolabımda artakalan yemekleri yağmalarken bulmuştum, aynı zamanda komşu olduğumuzdan bunu sıklıkla yapardı. O iki gün öncesinden kalma tavuk Milaneze* yiyor, ben de mutfak masasında oturmuş bir kadeh şarap eşliğinde gelen postaları ayıklıyordum. Sohbet ederken büyük boy bir zarfı ön yüzündeki adrese bakmadan kesip açmıştım. İçinde altın varak kabartmalı siyah-beyaz gözalıci bir düğün davetiyesi vardı. Sanki yaldızlı bir sanat eseri ydi. Düğün o kadar yerin arasında, eski ofisimin hemen yanındaki *New York Halk Kütüphanesi*’nde ydi ki ikonik merdivenlerinde sık sık öğle yemeğimi yerdim. Oraya en az bir yıldır gitmemiştim, bu yüzden orada düzenlenen bir düğüne katılacak olmam beni gerçekten heyecanlandırmıştı.

Gerçi kimin düğünü olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu – belki de hatırlamadığım uzak bir akrabamındı? İsimler uzaktan yakından hiçbir çağrışım yapmıyordu. Zarfı çevirince nedenini ânında çaktım. Çünkü eski ev arkadaşımın postasını açmıştım. *Off!* Şimdi anlaşılmıştı. Dünyadaki en sevdiğim yerlerden birinde gerçekleşecek olan masalsı düğünün davetlisi ben değildim.

Ama birkaç kadeh sonra Fisher düğüne gitmesi *gerekenin* Evelyn değil de ben olduğuma ikna etmişti beni. Beleşçi ev arkadaşımın benim için en azından bunu yapabileceğini söylemişti.

* Şinitzel tarzı bir tavuk yemeği, farkları Milanese’in kaplamasında parmesan kullanılmasıdır. –çn

Sonuçta en sevdiğim birkaç ayakkabımı da yanına alarak gecenin bir yarısı evden kaçmış ve iki aylık kira borcu için bıraktığı çek karşılıksız çıkmıştı. En azından tabak başına bin dolar ödenen lüks bir düğüne onun adına katılmayı hak etmiştim. Kendi arkadaşlarımdan hiçbirinin böyle bir yerde evlenmeyeceği gün gibi ortadaydı. İkinci merlot şişesinin dibini gördüğümüz sırada Fisher, Evelyn'in yerine geçmemiz gerektiğine karar vermişti; davetli olmadığımız düğüne gidecek ve alçak eski oda arkadaşımın kıyağıyla eğlenceli bir gece geçirecektik. Fisher cevap kartını bile doldurmuş, iki misafirin katılacağını yazıp ertesi gün postalamak üzere arka cebine koymuştu.

İki hafta önce Fisher eve bir arkadaşından düğün için ödünç aldığı smokinle gelene kadar sarhoşken yaptığımız planları tamamen unutmuştum. Ayak diremiş, tanımadığım insanların pahalı düğüne davetsiz katılmayacağımı söylemişim ama o her zaman yaptığı şeyi yapmıştı: Kötü olan fikrinin aslında o kadar da kötü olmadığı konusunda aklıma girmişti.

Ta ki şu âna kadar. Muhtemelen iki yüz bin dolarlık bir düğünün yapıldığı geniş lobinin ortasında durmuş, her an altıma işeyecekmiş gibi hissediyordum.

"Şampanyandan iç," dedi Fisher. "Biraz rahatlırsın, yanaklarına da biraz renk gelir. Birazdan sınıfa John Quincy Adams'ı neden bu kadar çok sevdiğini anlatacakmışsın gibi görünüyorsun."

Fisher'a gözlerimi kısarak baktım ama o bana aldırmadan bir gülümsemeyle karşılık verdi. Her ne kadar şu an hiçbir şeyin gevšememe yardımcı olmayacağından emin olsam da kadehimi bir dikişte bitirdim.

Fisher bir elini rahatça pantolonun cebine soktu ve sanki tek bir korkusu bile yokmuş gibi başı dik bir şekilde etrafa göz gezdirdi. "Eski dostum *parti kızı Stella*'yı uzun zamandır görmemiştim," dedi. "Bu akşam sahalara geri döner mi dersin?"

Boş şampanya kadehimi eline tutuşturdum. "Sus ve ben tüymeden bana bir kadeh daha bul."

Kıkırdadı. “Tabii ki, *Evelyn*. Ben yokken otur oturduğun yerde ve güzel gelini görme fırsatı yakalayamadan kimliğimizi ifşa etmemeye çalış.”

“Güzel mi? Nasıl göründüğünü bilmiyorsun ki.”

“Tüm gelinler güzel görünür. Tam da bu yüzden duvak takarlar – çirkin olanları görme de özel günleri muhteşem geçsin diye.”

“Ne romantik.”

Fisher göz kırptı. “Herkes benim kadar çekici görünemez.”

Üç kadeh şampanya sayesinde nikâh töreni boyunca oturabilecek kadar sakinleşmiştim. Ve gelinin hiç de duvağa falan ihtiyacı yoktu. Olivia Rothschild –ya da şimdiki adıyla Olivia Royce– muhteşem görünüyordu. Damadın yeminini dinlerken gözlerim biraz yaşardı. Bu mutlu çiftin gerçekten arkadaşım olmaması büyük talihsizlikti çünkü sağdıçlardan biri acayip sekti. Livi’nin –geline kafamda böyle sesleniyordum– bana yeni kocasının arkadaşını ayarladığını gözümden canlandırmış bile olabilirdim. Ama maalesef bu gece bir düzmeceydi ve ben Külkedis falan değildim.

Kokteyl daha önce hiç bulunmadığım güzel bir salondaydı. Barda içkimi beklerken tavandaki sanat eserlerini inceliyordum. Fisher tuvalete gitmesi gerektiğini söylemişti ama içimden bir ses, içeri girdiğimizden beri onu süzen yakışıklı garsonla konuşmak için sıvıştığını söylüyordu.

“Buyurun, hanımefendi.” Barmen bana içkimi uzattı.

“Teşekkür ederim.” Hiçbir gözün üzerimde olmadığını garantilemek için etrafıma hızlıca bakındıktan sonra burnumu bardağın içine daldırıp derin derin kokladım. *Bu kesinlikle benim siparişim değildi.*

“İyi, affedersiniz. Acaba bunu Hendricks’le değil de Beefeater ciniyle yapmış olmanız mümkün mü?”

Barmen kaşlarını çatarak karşılık verdi. “Değil.”

Bir kez daha kokladım, artık yanlış hazırladığından emindim.

Solumdan gelen bir erkek sesi beni hazırlıksız yakaladı. “Tadına bile bakmadan yanlış cin olduğunu mu düşünüyorsun?”

Nazikçe gülümsedim. “Beefeater ardıç, portakal kabuğu, acı badem ve meyankökünün harmanlanıp demlenmesiyle yapılır. Hendricks ise ardıç, gül ve salatalıktan. İkisi de farklı kokar.”

“Sek mi yoksa buzlu mu içiyorsun?”

“İki şekilde de değil. Bu cin martini, yani içinde vermut var.”

“Daha tadına bile bakmadan yanlış cini koyduğunu koklayarak anlayabileceğini mi sanıyorsun?” Adamın ses tonu bunu yapamayacağımdan emin olduğunu söylüyordu.

“Koku alma duyum çok iyidir.”

Adam omzumun üzerinden baktı. “Hey, Hudson, yüz dolarına bahse girerim ki şuraya iki cin koysak aralarındaki farkı anlayamaz.”

Sağımdan, omzumun biraz arkasından başka bir adamın sesini duydum. Tok ama kadifemsi ve pürüzsüz bir sesi vardı; tıpkı barmenin içkimi hazırlarken kullanması *gereken* cin gibi.

“Şunu iki yüz yapalım, varım.”

Yeteneğim üzerine bahse girmek isteyen adama bakmak için döndüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Ah. Vay canına. Törendeki yakışıklı adam. Düşünün neredeyse tamamı boyunca onu izlemiştim. Uzaktan yakışıklıydı ama yakından içimi pır pır ettirecek kadar nefes kesiciydi – koyu renk saçlar, bronz bir ten, keskin çene hattı ve şehvet uyandıran, dolgun dudaklar. Saçlarının geriye doğru taranmış ve yana atılmış hâli bana eski dönem film yıldızlarını anımsatmıştı. Okyanus mavisi gözlerinin çarpıcılığını arka sıradan görememiştim. O gözler şu anda çok yoğun bir şekilde yüzümü inceliyordu.

Boğazımı temizledim. “Hangi cin olduğunu bilebilecek miyim diye iki yüz dolarına bahse mi gireceksin?”

Çekici adam bir adım atınca koku alma duyum canlandı. *Herhangi bir cinden çok daha iyi kokuyordu.* Parfümünden mi yoksa bir çeşit vücut losyonundan mı bilmiyordum ama her neyse artık, eğilip onu tamamen içime çekmemek için kendimi zor tutuyordum. İnsafsız derecede seksi adam görüldüğü kadar güzel kokuyordu. Bu uyum benim kriptonitimdi.

Sesi alay ediyormuş gibiydi. "Bunun kötü bir bahis olduğunu mu söylüyorsun?"

Başımı iki yana sallayıp geri döndüm ve arkadaşına, "Küçük bahsine varım ama ben de iki yüze giriyorum," dedim.

Gözlerim sağımdaki yakışıklı adama döndüğünde dudağının kenarı hafifçe seğirdi. "*Güzel.*"

Çenesiyle arkadaşını gösterdi. "Barmene bir shot Beefeater ve bir shot Hendricks hazırlamasını söyle. İkisini de önüne koysun ve hangisinin hangisi olduğu bize de söylemesin."

Bir dakika sonra ilk shot bardağını kaldırıp kokladım. Aslında diğerini koklamama gerek bile yoktu ama yine de emin olmak için kokladım. *Kahretsin...* Bahsi artırmalıyım. Çok kolaydı, tereyağından kıl çeker gibi olmuştu. Shot bardaklarından birini ileri doğru kaydurdım ve bekleyen barmene cevabımı verdim. "Bu Hendricks."

Barmen etkilenmiş görünüyordu. "Bildi."

"Kahretsin," dedi oyunu başlatan adam öfkeyle. Ön cebini karıştırdı, etkileyici bir cüzdandan yüz dolarlık dört banknot çıkardı. Paraları barın üzerinden bize doğru fırlatarak başını iki yana salladı. "Pazartesiye geri kazanmış olurum."

Göz Kamaştırıcı Adam parasını toplarken bana gülümsedi. Ben de kendi payımı aldıktan sonra başını eğip kulağıma fısıldadı.

"İyi iş çıkardın."

Aman Tanrım. Sıcak nefesi omurgamdan aşağı doğru bir ürperti yayılmasına sebep oldu. Bir erkekle etkileşimde bulunmayalı çok uzun zaman olmuştu. Maalesef dizlerimin bağı çözül-müştü. Ama buna aldırmamaya çalıştım. "Teşekkür ederim."

Yanımdan bara uzanıp shotlardan birini aldı. Burnuna götü-rüp kokladıktan sonra yerine bırakıp diğerini kokladı.

"Ben bir fark göremedim."

"Demek normal bir koku alma duyun var."

"Ah, anlıyorum. Bu durumda seninki... olağanüstü mü?"

Gülümsedim. "Evet, aynen öyle."

Shotlardan birini bana uzatıp diğeri alıp kadeh kaldırırken keyifli görünüyordu. “Olağanüstü olmaya,” dedi.

Normalde pek shot tercih etmesem de ne olacaktı ki? Fondip yapmadan shot bardağımı onunkiyle tokuşturdum. Belki alkol, bu adamın neden olduğu gerginliği yatıştırmama yardım edebilirdi.

Boş shot bardağımı bara, onunkinin yanına koydum. “Arkadaşının parayı pazartesiye kadar geri kazanacağını söylemesine bakılırsa, bu ikinizin hep oynadığı bir oyun?”

“Jack’in ailesiyle benimki çocukluğumuzdan beri arkadaş. Ama bahis olayı aynı üniversiteye gittiğimizde başladı. Ben Notre Dame’ı tutuyorum, o da USC’yi. O zamanlar meteliksiz olduğumuzdan kendimizde şok tabancası kullanmak üzerine iddiaya girerdik.”

“Şok tabancası mı?”

“Babası polisti. Ne olur ne olmaz diye araba koltuğunun altına koyması için ona da bir tane vermişti. Ama takımı son dakika topu kaptırıp kaybedince oğlunun elli bin voltluk bir akıma maruz kalacağını düşündüğünü sanmıyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Bu biraz delice.”

“Eh, en akıllıca kararlarımızdan biri sayılmaz. Ama ondan daha fazla kazandığımı söyleyebilirim en azından. Aldığı küçük beyin hasarları üniversitedeki seçimlerinin bazılarını açıklıyor galiba.”

Güldüm. “Yani bugün her zamanki hâlinizdi, öyle mi?”

“Öyle de denebilir.” Gülümseyerek elini uzattı. “Hudson bu arada.”

“Memnun oldum, ben de St—” Son anda hatamın farkına vardım. “Evelyn.”

“Herhalde sıkı bir cin tutkunusun, Evelyn? Bu yüzden mi ikisi arasındaki koku farkını ben ayırt edemedim.”

Gülümsedim. “Sıkı bir cin tutkunu olduğumu söyleyemem, hayır. Doğruyu söylemek gerekirse ben daha çok şarap insanıyım. Mesleğimden bahsetmedim sanırım? Koku kimyageriyim – yani parfümörüm.”

“Parfüm mü yapıyorsun?”

Başımla onayladım. “Başka şeylerin yanında. Altı yıl bir kozmetik ve parfüm şirketi için koku ürettim. Bazen yeni bir parfüm, bazen de makyaj temizleme mendili ya da daha hoş kokması gereken bir kozmetik ürünü için.”

“Daha önce bir parfümörle hiç tanışmamıştım.”

Gülümsedim. “Düşündüğün kadar heyecan verici mi?”

Kıkırdadı. “Böyle bir iş için tam olarak ne eğitimi alman gerekiyor?”

“Şöyle ki, benim kimya diplomam var. Ama istediğin tüm eğitimleri al, hiperosmin yoksa bu işi yapamazsın.”

“O ne demek?”

“Koku alma yetinin ve keskinliğinin gelişmiş olması.”

“Yani saçma sapan kokuları almakta iyi misin?”

Güldüm. “Aynen öyle.”

Pek çok insan genelde kendi koku alma yetilerinin iyi olduğunu düşünür ve hiperosmisi olan birinin bu duyusunun ne kadar keskin olduğunu gerçekten anlamazlar. Bu yüzden en iyi yol her zaman kanıtlamaktır. Ayrıca, hangi parfümü kullandığını gerçekten öğrenmek istiyordum. O yüzden eğilerek yaklaştım ve Hudson’ın kokusunu içime çektim.

Nefes verirken, “Dove sabun,” dedim.

Pek tatmin olmuş gibi durmuyordu. “Evet, ama bu çok tercih edilen bir sabun.”

Gülümsedim. “Bitirmeme izin vermedin. Dove Cool Moisture. Salatalık ve yeşil çaylı – bu arada cinlerde de sık kullanılan bir bileşen bu. Sen de benim gibi L’Oreal Elvive şampuan kullanıyorsun. Gardenya tahitensis çiçeği özü, yabani gül çiçeği özü ve hafif bir hindistancevizi yağı kokusu alıyorum. Ve Irish Spring deodorantı kullanıyorsun. Bence parfüm sıkmamışsın.”

Hudson kaşlarını kaldırdı. “İşte bu etkileyici. Düğün ekibi dün gece otelde kaldı ve parfümümü yanıma almayı unutmuşum.”

“Normalde ne kullanıyorsun?”

“Ah... bu bilgiyi seninle paylaşamam. Koku oyununu oynamazsak ikinci randevumuzda nasıl eğleneceğiz?”

“İkinci randevumuz mu? İlk randevumuzda olduğumuzu fark etmemiştim.”

Hudson gülümseyerek elini uzattı. “Gece yeni başlıyor, Evelyn. Dans et benimle.”

Midemdeki bir düğüm bunun kötü bir fikir olduğu konusunda beni uyarıyordu. Fisher’la dip dibe gezip yakalanma ihtimalimizi en aza indirmek için diğer insanlarla iletişimi mümkün olduğunca minimum tutmamız gerekiyordu. Ama etrafıma şöyle bir bakınca partnerimin görünürlerde olmadığını fark ettim. Ayrıca bu adam cidden çekiciydi. Daha beynim doğru dürüst artıları ve eksileri tartamadan bir şekilde kendimi onun elini tutarken buldum. Beni dans pistine doğru çekti, bir kolunu belime dolayıp diğeriyle de rehberlik etti. Beklediğim üzere, dans etmeyi biliyordu.

“Peki, olağanüstü koku alma duyusu olan Evelyn, seni daha önce hiç görmedim. Misafir misin yoksa artı bir misin?” Salonunda etrafına bakındı. “Şu anda arkamdan bana kötü kötü bakan biri var mı? Kıskanç erkek arkadaştan korunmak için arabadan Jack’in şok tabancasını almam gerekiyor mu?”

Güldüm. “Evet, biriyle geldim ama sadece arkadaşım.”

“Zavallı adam...”

Gülümsedim. Hudson abartılı bir şekilde flört etse de ben de resmen dünden razıymış gibiydim. “Fisher benden çok şampanya ikram eden adamla ilgileniyor.”

Hudson beni biraz daha kendine çekti. “Partnerin otuz saniye öncesine göre daha sevimli gelmeye başladı.”

Başını indirdiğinde tüylerim diken diken oldu ve burnu bir anlığına boynuma değdi.

“İnanılmaz kokuyorsun. Kendi yaptığın parfümlerden biri mi bu?”

“Evet. Ama satışta olanlardan değil. Birinin beni kendime has imza kokumla hatırlaması fikri hoşuma gidiyor.”

“Bence hatırlanmak için parfüme ihtiyacın yok.”

Beni dans pistinde öyle zarafetle döndürüyordu ki profesyonel ders alıp almadığını merak ettim. Onun yaşındaki çoğu erkek slow dansın ileri geri sallanmak ve ereksiyonunu sürtmekten ibaret olduğunu sanıyordu.

“Çok iyi dans ediyorsun,” dedim.

Hudson bizi döndürerek cevap verdi. “Annem profesyonel balo salonu dansçısıydı. Karnımı doyurmasını istiyorsam öğrenmek bir seçenek değil zorunluluktur.”

Güldüm. “Havalıymış. Onun izinden gitmeyi düşündün mü hiç?”

“Hiç düşünmedim. Onun kalça bursitleri, stres kırıkları ve yırtılmış bağlardan çekmesini izleyerek büyüdüm – bu meslek tüm o dans yarışmalarında gösterdikleri gibi heyecan dolu değil. Bu tarz bir iş için yaptığın şeye tutku duyman gerekiyor.”

“Bence bu tüm işler için geçerli, yaptığın işi sevmelisin.”

“İyi bir noktaya parmak bastın.”

Şarkı bitince organizatör herkese yerine geçmesini söyledi.

“Nerede oturuyorsun?” diye sordu Hudson.

Salonun köşesine doğru, Fisher’la oturduğumuz tarafı işaret ettim. “Orada bir yerde. Masa on altı.”

Başıyla onayladı. “Sana eşlik edeyim.”

Diğer yönden gelen Fisher’la aynı anda masaya vardık. Bir Hudson’a bir bana baktı ve ağzını açmasa da sormadığı soruyu yüz ifadesi haykırıyordu.

“İl... bu arkadaşım Fisher. Fisher, Hudson.”

Hudson elini uzattı. “Memnun oldum.”

El sıkışırken Fisher sanki konuşmayı unutmuş gibiydi, ağzını bıçak açmadı. Hudson sonra bana döndü ve bir kez daha elimi tuttu. “Düğün ekibinin geri kalanıyla birlikte masama dön-
meliyim.”

“Tamam.”

“Daha sonrası için bana bir dans ayırır mısın?”

Gülümsedim. “Çok isterim.”

Hudson masasına gitmek için hareketlendi ama sonra bana döndü. Geri geri yürürken bana seslendi: “Külkedisi gibi beni oyuna getirip ortadan kaybolursan diye soruyorum, soyadın neydi Evelyn?”

Neyse ki sahte ismimi söylediği için ismimi sorduğunda ne-redeyse yaptığım gibi kendi soyadımı söylemeye kalkmadım. “Whitley.”

“Whitley mi?”

Aman Tanrım. Evelyn’i tanıyor muydu?

Gözleri yüzümde gezindi. “Güzel isim. Sonra görüşürüz.”

“İ... tamam, tabii.”

Hudson duyamayacak kadar uzaklaşır uzaklaşmaz Fisher bana doğru eğildi. “Benim adımın Maximilian olması gerekiyor-du, tatlım.”

“Aman Tanrım, Fisher. Gitmemiz lazım.”

“Hayır.” Omuz silkti. “Çok da önemli değil. Maximilian’ı uy-durduk zaten. Ben senin artı birinim. Evelyn’in getirdiği misafi-rin adını kimse bilmiyor. Gerçi ben hâlâ emlak kralını oynamak istiyorum.”

“Hayır, mesele bu değil.”

“O zaman ne?”

“Gitmek zorundayız çünkü biliyor...”

2

Stella

Fisher birasından bir fırt aldı. "Paranoyakça davranıyorsun. Adamın hiçbir şeyden haberi yok. Sen Evelyn'in soyadını söylerken ben yüzünü izliyordum, dikkatini çeken tek şey ne kadar güzel olduğundu."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, garip bir mimik yaptı. Suratını gördüm."

"Adamla ne kadar süredir konuşuyordun?"

"Bilmiyorum. Belki on beş dakikadır? Barda tanıştık, sonra beni dansa kaldırdı."

"Kafasını kurcalayan bir şey hakkında soru sormaktan çekinecek bir tip gibi miydi?"

Bunu düşündüm. Aslında değildi. Hudson utangaç birinden çok cesur duruyordu. "Hayır ama..."

Fisher ellerinden birini omuzlarıma koydu. "Derin bir nefes al."

"Fisher, gitmemiz gerek."

Organizasyon görevlisi tekrar gelip hepimizden yemek servis edilirken yerlerimize geçmemizi rica etti.

Fisher sandalyemi çekti. "Hadi ama, en azından yemek yiye-
lim. Sonra hâlâ sıvışmak istersen gideriz. Ama bak sana söylüyö-
rum, sadece paranoyakça davranıyorsun. Adam olayı çıkmadı."

İçimden bir ses hemen gitmemi söylüyordu ama salonu tara-

diğında ayakta bizimle birlikte yalnızca birkaç kişi kaldığını ve göze battığımızı fark ettim.

İç çektim. “Peki. Yemekten sonra buradan gidiyoruz.”

Fisher gülümsedi.

Kaba bir şekilde görmezden geldiğimiz masamızdaki diğer konukları göz önünde bulundurarak alçak sesle konuştum. “Nelerdeydin bu arada?”

“Noah’yla konuşuyordum?”

“Noah kim?”

“Tatlı garson. Oyuncu olacak.”

Gözlerimi devirdim. “Eminim öyledir. Birbirimizden ayrılmamız gerekiyordu, biliyorsun.”

“Sen de pek yalnız görünmüyordun. Neyse, o Adonis de kimdi? Etrafında benden daha yakışıklı birinin olmasından hoşlanmadığımı biliyorsun.”

İç çektim. “Göz kamaştırıcıydı, değil mi?”

Fisher birasından içti. “Onunla yataardım.”

İkimiz de güldük. “Bir şey anlamadığından emin misin? Bunu burada kalmak için söylemiyorsun, değil mi?”

“Hayır, kesinlikle bir sorun yok.”

Yemek sırasında biraz rahatladım. Gerçi sebebi Fisher’ın söylediğine inanmaktan çok, garsonun bana sormadan içkimi tazelemeye devam etmesiyle ilgiliydi muhtemelen. Artık Hudson’ın bizim sahtekâr olduğumuzu bildiğini düşünmüyor değildim, yalnızca cin martinilerimin verdiği çakırkeyiflikle anlasa da umursamıyordum.

Tabaklar toplandıktan sonra Fisher beni dansa kaldırdı, ben de neden olmasın diye düşündüm. Bir kızın, iki yakışıklı erkekle dans ederek geçirdiği bir geceden daha kötü akşamları olabilir. Akılda kalıcı bir pop şarkısı eşliğinde dans pistine çıktık ve müzik yavaşladığında Fisher beni kollarına aldı.

Şarkının yarısında kendi küçük fanusumuzda gülüşüyorduk ki bir adam partnerimin omzuna dokundu.

“Araya girmemin sakıncası var mı?”

Hudson.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Bu muhteşem adamın kollarına geri dönme ihtimalinden mi yoksa oyunumuzun ortaya çıkma ihtimalinden mi emin değildim.

Fisher gülümsedi ve geri adım attı. "Kızıma iyi bak."

"Ah, niyetim o."

Söyleyiş şeklindeki bir şey beni huzursuz etti. Yine de Hudson beni kollarına aldı ve tıpkı bir önceki dans edişimizde olduğu gibi bizi müzik eşliğinde hareket ettirmeye başladı.

"Eğleniyor musun?" diye sordu.

"İl... evet. Burası düğün için çok güzel bir yer. Buraya daha önce hiç gelmemiştim."

"Kimin davetlisiyim demiştin? Gelinin mi damadın mı?"

Söylememiştim. "Gelinin."

"Peki birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

Kahretsin. Başımı kaldırdım ve Hudson'ın dudakları gülümsemeyi andıran bir şekilde kıvrıldı ama bu kesinlikle *haha-komik-miş* tarzı bir gülümseme değildi. Neşeli olmaktan çok alaycıydı.

"Şey, eskiden birlikte çalışıyorduk."

"Öyle mi? Rothschild Yatırımcılık'ta mıydı?"

Buradan hemen tüymek istiyordum. Sanırım Hudson kaçma ihtimalimi hissettiğinden beni daha sıkı kavradı, tabii hayal gücüm bana bir oyun oynamıyorsa. Yutkundum. "Evet. Rothschild Yatırımcılık'ta çalıştım."

Evelyn'in oradaki kısa ömürlü işi hakkında tek bildiğim resepsiyonist olarak çalıştığı ve patronuna katlanamadığıydı. Ondan *GQ Pisliği* diye bahsederdi.

"Hangi pozisyonda çalışmıştın?"

Sorgulanıyormuşum gibi hissetmeye başlamıştım. "Resepsiyonist olarak."

"Resepsiyonist mi? Ama parfümör olduğunu sanıyordum?"

Kahretsin. Doğru ya. Mesleğim hakkında dürüst olurken düşünmeden davranmıştım. "İl, kendi işimi kuruyorum, bazı şeyler gecikti bu yüzden gelire ihtiyacım vardı."

“Peki ne tarz bir iş kuruyorsun?”

En azından bu kısım yalan değildi. “İsmi İmza Kokunuz. Postayla sipariş edilen özel bir parfüm markası.”

“Nasıl işliyor?”

“Detaylı bir anketle müşterinin birden ona kadar puan vermesi için yirmi küçük koku örneği gönderiyoruz. Sevdikleri koku türlerine ve anketimize verdikleri yanıtlardan sadece onlar için bir koku üretiyoruz. Topladığımız verilere dayanarak formül oluşturan bir algoritma yazdım.”

Hudson yüzümü inceledi. Sanki bulmaca çözmeye çalışıyor gibiydi. Konuşmaya başladığında sesi daha yumuşaktı. “Bu gerçekten iyi bir fikir.”

Belki de alkolün etkisiyle gerilmiştim ama şaşırmış gibi görünmesine birden alındım. “Sarışın olduğum için böyle bir şey yapamayacağımı mı düşündün?”

Hudson’ın yüzünden gerçek bir gülümseme olduğundan şüphelendiğim bir ifade geçti ama çabucak kaybolup yerini yine donuk ifadesine bıraktı. Nefesimi tutmuş, bana sahtekâr olduğumu söylemesini beklerken uzun bir süre bana baktı.

“Biraz benimle gelir misin?” dedi sonunda.

“Nereye?”

“Konuşma yapmam gerekiyor, ben de yanımda duracağımı umuyordum. Güzel yüzün ihtiyacım olan cesareti sağlayacak.”

“Ee... tabii.”

Hudson gülümsedi ama içimde kötü bir his vardı. Elimi tutup beni salonun ön tarafına götürürken isteği yeterince masum görüldüğü için kendimi tüm tuhafılıkların kafamda olduğuna, yalnızca vicdan azabımdan kaynaklandığına ikna etmeye çalıştım.

Hudson organizatörle konuştuktan sonra beklemek için dans pistinin kenarına doğru yürüdük. Şarkı bitene kadar yan yana ayakta bekledik ve organizatör tekrar konuklardan yerlerine geçmesini rica etti.

“Bayanlar ve baylar, yeni evliler için çok önemli birini takdim

etmek istiyorum. Kendisi güzel gelinimizin abisi ve yakışıklı damadımızın yakın arkadaşı. Herkesten sağdıç Hudson için büyük bir alkış istiyorum!”

Kahretsin! Gelinin abisi!

GQ Pisliği!

Hudson bana doğru eğildi. “Bu muhteşem güzelliğini görebileceğim yerde kal, Evelyn.”

Kusacakmışım gibi hissetmeme rağmen başımla onaylayıp gülümsedim.

On dakika boyunca Hudson dokunaklı bir konuşma yaptı. Küçük kız kardeşinin tam bir baş belasından nasıl da gurur duyduğu bir kadına dönüştüğünden bahsetti. Anne ve babalarının ölümünden bahsederken biraz gözüm doldu. Kardeşine olan hayranlığı gün gibi ortadaydı ve konuşmasında ciddiyetle mizah dengeliydi. O konuşurken, gizli bir planı olmadığı için derin bir oh çekip rahatladım. Onunla bu koşullar altında, kendimi sahte bir isimle tanıtarak tanışmam büyük şanssızlıktı çünkü Hudson mükemmel bir sevgili adayı gibi görünüyordu.

Konuşmasının sonunda kadehini kaldırdı. “Mason ve Olivia’ya. Yuvanızdan aşkınız, sağlığınız, bereketiniz eksik olmasın ama en önemlisi bunların hepsinin tadını beraber çıkarabileceğiniz uzun bir ömrünüz olsun!”

Herkes içkisini içmeden önce salonda bir şeref mırıltısı yükselince konuşmanın bittiğini düşündüm. Ama öyle olmadı. Hudson mikrofonu organizatöre geri vermek yerine döndü ve doğrudan bana baktı. Yüzünde beliren muzip gülümseme tüylerimi diken diken etti, hem de *hiç* iyi anlamda değil.

“Şimdi,” dedi, “hepinize özel bir sürprizim var. Kız kardeşimin değerli arkadaşı *Evelyn* de birkaç şey söylemekten mutluluk duyuyor.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Hudson devam etti. “Tanışma hikâyeleri cidden harika. Gerçekten de eğlenceli ve bu akşam sizinle paylaşmak için sabırsızlanıyor.”

Hudson elinde mikrofonla bana doğru yürüdü. Gözleri durumdan ne kadar eğlendiğini gösterir şekilde parlıyordu ama ben parlak ayakkabılarının az sonra kusmukla bezeneceğinden endişeleniyordum.

Ellerimi ve başımı hayır anlamında salladım ama bu onu daha da kıskırttı.

Elime uzanırken mikrofona konuştu. “Evelyn gergin görünüyor. Biraz utangaçtır da.” Beni çekiştirdiği için salonun ortasına doğru istemeye istemeye iki adım atmak zorunda kaldıktan sonra topuklarımı yere sağlam basıp daha fazla ilerlememek için direndim.

Hudson güldü ve mikrofonu bir kez daha kaldırdı. “Biraz cesarete ihtiyacı var sanki. Ne dersiniz, bayanlar ve baylar? *Evelyn*’in gelip bir şeyler söylemesini teşvik etmek için bir alkış alabilir miyim?”

Konuklar alkışlamaya başladı. Yer yarılıyordu da kaskatı kesilmiş bedenim içine girseydi keşke. Ama bundan kurtulmak için tek çaremin güçlülük de olsa öne çıkmak olduğu her geçen saniye daha da netleşiyordu. Tüm gözler üzerimdeydi ve bunu hasar görmeden atlatmam mümkün değildi. Bir an için kaçmayı düşündüm ama peşimde sadece birkaç kişinin olmasının herkesin beni kovalamasından daha iyi olacağına karar verdim.

Böylece derin bir nefes aldım, en yakın masaya yürüyüp tanımadığım yaşlı bir adama içeceğinin alkollü olup olmadığını sordum. Buzlu votka olduğunu öğrenince rahatlamak için bardağın tamamını mideme indirdim. Sonra elbisemi düzelttim, omuzlarımı dikleştirdim, başımı kaldırdım ve Hudson’a doğru yürüyüp titreyen elimle mikrofonu aldım.

Pis pis sırtarak eğildi ve kulağıma, “İyi şanslar, *Evelyn*,” diye fısıldadı.

Salon sessizleşti, alnımda ve üstdudağımda boncuk boncuk ter biriktiğini hissedebiliyordum.

Boğazımın ortasında golf topu büyüklüğünde bir yumru vardı, el ve ayak parmaklarım karıncalanıyordu. Tüm gözler üzerim-

deydi ve bir hikâye uydurmak için kafa patlattım – ne olursa razıydım. Sonunda aklıma bir tane geldi ama biraz doğaçlama yapmam gerekecekti. Zaten bu akşama yakışan da bu değil miydi?

Boğazımı temizledim. “Merhaba...”

Mikrofonu sağ elimle tutuyordum. Titrediğini fark edince sol elimi kaldırdım ve sabit tutmak için diğerinin üzerine kapadım. Sonra derin bir nefes aldım. “Merhaba. Ben Evelyn. Olivia’yla anaokulunda tanıştık.”

Yeni evli çiftin oturduğu masaya bakmak gibi bir hata yaptım. Gelinin yüzü şaşkınlıkla buruşmuştu ve bana bakarken kocasına bir şeyler fısıldıyordu.

Çabuk olsam iyi olacaktı... “Hudson’ın da demin bahsettiği gibi Livi’yle nasıl tanıştığımızı paylaşmak istiyorum. Dönem ortasında şehre yeni taşınmıştım ve çok fazla arkadaşım yoktu. O zamanlar gerçekten utangaçtım. Ne zaman birilerinin dikkatini birazcık çekecek olsam soluk tenim kıpkırmızı kesilirdi, bu yüzden sınıfta çok konuşmamaya çalışırdım. Bir gün teneffüste dışarıdayken bir şişe suyun tamamını içmiştim. Sınıfa geri döndüğümüzde tuvalete gitmem gerekiyordu ama öğretmenimiz Bay Neu çoktan derse başlamıştı ve ben de onu bölmek istememişim. İki metreden uzun, korkutucu biriydi ve elimi kaldırdığımda adımı söylemesi ve tüm çocukların dönüp bana bakması düşüncesi beni çok korkutmuştu. Bu yüzden ders boyunca çişimi tuttum ve Tanrım, adam asla susmuyordu.”

Geline doğru baktım. “Bay Neu’nun durmadan yaptığı şu kötü, bayat esprileri hatırlıyor musun? Bir de onlara gülen tek kişi kendisi olurdu?”

Gelin bana tam bir deliymişim gibi bakıyordu. Bence oldukça haklıydı.

Bir salon dolusu insanın önünde, öğretmenin konuşması bitince nasıl da koşa koşa lavaboya gittiğim konusunda sonraki beş dakika boyunca kafa ütüledim. Ama tuvaletlerin hepsi doluydu ve daha fazla tutamamıştım. Sınıfa nasıl da ıslak pantolonla dönüp saklamaya çalıştığımı ama bir çocuğun fark ederek

ıslaklığı gösterip, “*Bakın! Yeni kız altına işemiş,*” deyişini detaylarıyla anlattım. Dehşetten gözlerim dolmuştu, ta ki arkadaşım yardımına koşana kadar. Daha sonra aramızda sağlam bir bağ kuracak cesur bir hamleyle Olivia kendi pantolonuna işemiş, sonra ayağa kalkıp herkese teneffüste dışarıda çimlerin ıslak olduğunu ve birlikte oturduğumuzu söylemişti.

Gülümseyen yüzlerle dolu salona, mutlu çift için en büyük dileğimin, gelinle yıllardır paylaştığım sevgi ve kahkahanın aynısına sahip olmaları olduğunu söyleyerek hikâyemi sonlandırdım. Bir elimi kadeh tutarmış gibi kaldırdım. “Gelin ve damadın şerefine.”

Konuklar alkışlamaya başladığında bu zamanı tüymek için kullanmam gerektiğini biliyordum. Hudson hâlâ kenarda duruyordu ve eğer doğru anladıysam, üstesinden geldiğim için benimle biraz gurur duyuyor gibiydi. Ben yanına gidip mikrofonu göğsüne bastırırken parlayan gözleriyle yoğun bir şekilde beni izliyordu.

Mikrofonun üstünü kapayarak gülümsedi. “Eğlenceliydi.”

En geniş gülümsememi takınıp ona inci gibi beyaz dişlerimi gösterdim ve daha yakına eğilmesi için parmağımla işaret ettim.

Eğildiğinde kulağına, “*Pisliğin tekisin,*” diye fısıldadım.

Hudson tok bir kahkaha atarken öfkeyle uzaklaştım, beni takip edip etmediğini görmek için arkama bile bakmadım. Neyse ki Fisher zaten bana doğru geliyordu, yani buradan hızla kaçmadan önce onu aramak zorunda kalmayacaktım.

Gözleri fal taşı gibi kocaman açılmıştı. “Kafan mı güzel senin? Az önce orada neler oldu öyle?”

Kolundan tuttum ve yürümeye devam ettim. “Buradan *hemen* defolup gitmemiz lazım. Çantam sende mi?”

“Hayır.”

Lanet olsun. Çantamı almadan çekip gitmeyi düşündüm ama ehliyetim de kredi kartım da içindeydi. Bu yüzden sola dönüp dosdoğru masamıza ilerledim. Göz ucuyla Hudson ve damadın şef garsonla konuşarak bizi işaret ettiklerini gördüm.

“Lanet olsun! Acele etmemiz lazım.” Masamıza giden yolun geri kalanını koştum, çantamı kaptığım gibi fırladım. Sonra iki adımda masaya geri döndüm.

“Ne yapıyorsun sen?” dedi Fisher.

Masamızdan açılmamış bir Dom Pérignon şişesi aldım. “Bunu yanımda götürüyorum.”

Fisher başını iki yana salladı ve kapıya doğru ilerlerken güldü. Yol boyunca geçtiğimiz her masadan şampanya şişeleri aşırıydık. Tanık oldukları manzara karşısında konukların kafası karışmıştı ve ne çıkarımda bulunacaklarını bilmiyorlardı ama yorum yapamayacakları bir hızla hareket ediyorduk. Çıkışa geldiğimizde kollarımız doluydu ve yanımıza en az bin dolar değerinde şampanya almıştık.

Ön tarafta, ışıklarda bekleyen birkaç sarı taksi olduğu için şanslıydık. İlk boş taksiye atladığımız gibi Fisher kapıyı çarparak kapattı ve ikimiz de koltukta dizlerimizin üzerinde kalkıp arka pencereden dışarı baktık. Şef garson ve daha önce kimlik kontrolü yapan iki güvenlik görevlisi mermer merdivenin yarısına kadar inmişlerdi. Hudson en tepede durmuş, mermer bir sütuna rahatça yaslanmıştı ve bir kadeh şampanya içerek çılgın kaçışımızı izliyordu. Trafik ışıkları ve bize doğru yaklaşan adamlar arasında bakıp bakıp dönerken kan kulaklarıma hücum etti. Tam kaldırıma ulaştıkları sırada kırmızı ışık yeşile döndü.

“*Bas! Bas!*” diye bağırdım taksiciye.

Taksici gazı kökledi ve Fisher’la pozisyon değiştirmeden arka camdan adamların giderek uzaklaşmasını izledik. Köşeden sağa döndüğümüzde önüme dönüp koltuğa yığıldım. Nefesimi sakinleştiremiyor gibiydim.

“Ne halt oldu, Stella? Bir dakika önce sana tamamen aşık görünen muhteşem bir adamla dans ettiğini görüyorum, sonraki an bir salon dolusu insana çılgınca bir hikâye anlatıyorsun. Sarhoş musun?”

“Sarhoş olsaydım şu an korkudan ayılırdım.”

“Başına ne geldi?”

“Başıma ne değil, *kim* geldi.”

“Anlamıyorum.”

“Konuştuğum şu yakışıklı adam var ya?”

“Evet.”

“İşte, her şeyi anladığı anlaşıldı...” Cep telefonumun nerede olduğunu bilmediğimi fark edince içimi bir panik duygusu kapladı. Telaşla çantamı açıp içindekileri çıkarmaya başladım. Belli ki orada değildi ama öyle olması gerekiyordu. Yaptığım hatayı kabullenmeyi reddederek çantayı ters çevirdim ve içindekileri kucağıma boşalttım.

Telefon yoktu.

Lanet olası telefon yoktu!

“Ne arıyorsun?” diye sordu Fisher.

“Lütfen telefonumun sende olduğunu söyle.”

Başını iki yana salladı. “Neden bende olsun ki?”

“Çünkü eğer sende değilse, düğünde masada bıraktım demek oluyor...”